

cem samostatně zpeněženy, nýbrž že prodány býti musí jen s oněmi nemovitostmi v nucené dražbě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty.

Důvody:

Podle § 294 obč. zák. určuje vlastník hlavní věci, zda a které věci mají sloužiti trvalému užívání věci hlavní a státi se takto jejím příslušenstvím. Naopak je zase oprávněn zrušiti toto příslušenství a učiniti věci samostatnými. Zastaví-li tudíž vlastník podnik provozovaný na nemovitostech, lze z toho souditi, že tím projevil mlčky (§ 863 obč. zák.) i vůli odpoutati příslušenství od věci hlavní a učiniti je věcmi samostatnými. Toho však v souzeném případě není, an úpadce a vlastník podniku speditérského a zasílatelského, provozovaného na nemovitostech, nezastavil podnik z vlastní vůle, nýbrž důsledkem konkursu vyhlášeného na jeho jmění. Nelze proto z toho souditi ani na projev svobodné vůle (§§ 869, 863 obč. zák.), že chtěl věci tvořící příslušenství této povahy zbaviti. Ani správce konkursní podstaty, na něhož přešlo právo nakládati se jměním patřícím do konkursní podstaty (§§ 3, 79, 81, 117, 118 konk. ř.), není v souzeném případě oprávněn platně projevit vůli, že věcem určeným za příslušenství odnímá dosavadní jejich určení, an jest v tom obmezen, jak správně rekursní soud uvádí, tím, že před zahájením konkursu byla již povolena vnucená dražba věci hlavní, v níž proveden byl odhad i movitostí jako příslušenství před vyhlášením konkursu. Na dosavadní povaze příslušenství nebylo tudíž nic změněno. Nezáleží na tom, že podnik úpadcův nebyl prováděn na všech do dražby daných nemovitostech (zahrady ve vl. 282) a že movité věci, o jichž samostatný prodej jde, nebyly příslušenstvím všech těchto nemovitostí. Stačí, že byl prováděn jen na některých nemovitostech do dražby daných a dosud neprodaných, které byly k tomu účelu zařízeny, jak tomu jest při nemovitostech vl. č. 262 a 380 kat. území B., kde jsou kůlny, remise, stáje, ochranné střechy a p., o nichž sám dovolací rekurent připouští, že byly věnovány podniku. Neboť, ano jde o nucenou dražbu všech dosud neprodaných nemovitostí, nelze vysloviti na jedné straně nepřípustnost samostatného exekučního prodeje movitých věcí z důvodu § 252 ex. ř. a na druhé straně opak. A že podnik speditérský byl prováděn jen v kancelářské budově vl. č. 382 kat. území B., která v dražbě již byla prodána, odporuje jednak hořejšímu tvrzení dovolacího rekurenta sama, jednak skutkovému stavu věci, ano v kanceláři byla jen vedena správa podniku, provoz sám však zřejmě se musil dít i v jiných prostorách nemovitostí.

Čís. 14027.

Nesložil-li dlužník jistotu uloženou mu dodatečně podle § 44, druhý odstavec, ex. ř., jest v exekuci na návrh pokračovati, není však vymá-

hající věřitel, ať již jistota nebyla složena z jakéhokoliv důvodu, oprávněn k návrhu, by dlužník byl pořádkovými tresty přinucen k tomu, by jistotu složil.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1934, R I 1269/34.)

Po povolení odkladu exekuce navrhla vymáhající věřitelka, by dlužníci bylo přikázáno složit jistotu 50.000 Kč, a, kdyby se zdráhala ji složit, by jí byly uloženy pořádkové tresty. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Jde o dodatečné uložení jistoty po povolení odkladu exekuce ve smyslu druhé věty druhého odstavce § 44 ex. ř. Podle tohoto místa zákona má okolnost, že jistota nebyla včas složena, v zápětí jen, že lze v exekuci pokračovati. Složení jistoty jest tudíž jen podmínkou pro další trvání odkladu exekuce. Nesložila-li odpůrkyně navrhovatelky z jakéhokoliv důvodu jistotu, jest v exekuci pokračovati, třebaš nikoliv z úřadu, tož na návrh vymáhající věřitelky, v čemž jí odpůrkyně již nemůže brániti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu, pročez se odkazuje na jeho správné důvody, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu a k nimž se podotýká, že pro postup, který bylo vymáhající věřitelce v projednávaném případě zachovati, jest rozhodujícím jen ustanovení § 44 druhý odstavec ex. ř., a jsou proto bezpodstatné vývody dovolacího rekursu, proč nebylo dovolací rekurentce možné, by se podle tohoto zákonného ustanovení zachovala a učinila návrh na pokračování v odloženém dražebním řízení.

Čís. 14028.

Odklad exekuce proti zemědělcům v okresích zvlášť těžce postižených neúrodou (vládní nařízení ze dne 13. července 1934, čís. 142 sb. z. a n.).

Byl-li návrh na povolení exekuce učiněn již za platnosti vl. nař. čís. 142/1934 sb. z. a n., a jsou-li tu předpoklady § 1 tohoto nařízení, jest návrh vzhledem k tomuto ustanovení zamítnouti, aniž jest zapotřebí dlužníkova návrhu na odklad exekuce podle § 3 vl. nař.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1934, R I 1284/34.)

Dne 24. července 1934 navrhla spořitelna města P. proti dlužníkům, rolníkům ve V. v politickém okrese Podbořany, povolení exekuce k vydobytí peněžitých pohledávek. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V sou-